

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoCsp/2/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120220217
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:6120220217.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a členov senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a Mgr. Marka Anovčina v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave - mestská časť Petržalka, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, proti žalovanému P. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom I., S. XX, o zaplatenie 525,86 eur s príslušenstvom, o odvolaniach žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 28Csp/49/2020 - 158 zo dňa 10. septembra 2021 takto

rozhodol:

- I. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
- II. Odvolanie žalovaného **o d m i e t a** .
- III. Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zamietol žalobu žalobcu a výrokom II. rozhodol, že žalovanému náhradu trov konania nepriznáva. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu 525,86 eur s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 345,23 eur od 18.12.2018 do zaplatenia z titulu nesplatennej časti úveru, ktorý poskytla žalovanému vo výške 1 000,- eur Slovenská sporiteľňa, a.s. (ďalej aj len „banka“ alebo aj „veriteľ“) na základe zmluvy o splátkovom úvere č. 5035930649 uzatvorenej dňa 02.12.2012. Žalobca tvrdil, že pohľadávku z uvedenej zmluvy nadobudol voči žalovanému od banky na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 17.12.2018. Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav: Medzi bankou a žalovaným ako dlžníkom bola dňa 02.12.2012 uzavretá zmluva o splátkovom úvere č. 5035930649, na základe ktorej poskytla banka žalovanému úver vo výške 1 000,- eur s úrokom 18 % ročne, pri RPMN vo výške 28,20 % s tým, že žalovaný sa zaviazal vrátiť dlžnú sumu s úrokom v 60 mesačných splátkach po 30,84 eur so splatnosťou prvej splátky 20.01.2013. Konečná splatnosť bola dohodnutá na 20.12.2017. Výzvou zo dňa 05.10.2017 banka upozornila žalovaného, že je v omeškaní s úhradou splátok, ako aj na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 23.11.2017 banka vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 22.11.2017. Z výpisu z úverového účtu žalovaného bolo zistené, že žalovaný uhradil spolu sumu 1 325,32 eur. Dňa 17.12.2018 bola medzi bankou ako postupcom a žalobcom ako postupníkom uzavretá zmluva o postúpení pohľadávok č. 1057/2018/CE, podľa ktorej postupca postúpil žalobcovi pohľadávku voči žalovanému, a to istinu vo výške 345,23 eur, úroky vo výške 131,45 eur, úroky z omeškania vo výške 30,18 eur a poplatky vo výške 19,- eur, t. j. spolu 525,86 eur. Banka listom zo dňa 03.01.2019 oznámila žalovanému, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 17.12.2018 postúpila pohľadávku spolu s príslušenstvom a právami z akéhokoľvek zabezpečenia žalobcovi a pohľadávku banky je možné od doručenia tohto oznámenia uhradiť výlučne plnením postupníkovi. Banka listom zo dňa 27.03.2017 oznámila žalovanému, že z dôvodu ukončenia poistenia k úveru zaniká nárok

žalovaného na zľavu z úrokovej sadzby a táto sa zvyšuje o 0,50 %, t. j. na 18,50 % s účinnosťou od 01.06.2017 a nová výška splátky bude 29,07 eur. Z listinného dôkazu „potvrdenie o skúmaní bonity klienta“ bolo zistené, že banka vychádzala pri posudzovaní bonity klienta z týchto údajov: klientom deklarovaný príjem 380,- eur, existujúce záväzky 0,- eur, náklady na domácnosť 229,- eur, ukazovateľ schopnosti splácať úver $380 - 229 = 151,-$ eur. Splátka poskytnutého úveru je nižšia ako disponibilný zostatok - podmienka primárnej návratnosti z disponibilných príjmov klienta bola splnená. Existujúce splátky úverov a úverová história klienta bola overená dopytom do úverového registra. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 261 ods. 3 písm. d), § 497 Obchodného zákonníka; § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1, 2, § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka; § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky na žalobcu; § 1 ods. 1, 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. a), b), ods. 2, zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Uviedol, že v prvom rade skúmal aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu, ktorú tento odvodzoval zo zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 17.12.2018, predmetom ktorej bolo aj postúpenie pohľadávky (po zosplatnení a ukončení zmluvy) banky voči žalovanému. Pri postúpení pohľadávky súd skúmal, či bol dodržaný postup podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Toto ustanovenie zákona o bankách definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou (žalobca). Prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil, a druhou nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Súd konštatoval, že nebola naplnená podmienka doručenia písomnej výzvy banky dlžníkovi na zaplatenie dlhu pred postúpením pohľadávky tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca síce žalovanému doručil výzvy na uhradenie dlžnej sumy pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru na doplatenie dlžných splátok úveru s upozornením, že inak vyhlási úver za predčasne splatný, a tiež písomnosť zo dňa 05.10.2017, ktorou vyhlásil predčasnú splatnosť úveru a vyzval žalovaného na úhradu takto mimoriadne zosplatneného dlhu. Súd však nepovažoval tieto výzvy doručované žalovanému v procese vyhlasovania mimoriadnej splatnosti úveru za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, a to aj z toho dôvodu, že stav pohľadávky deklarovaný pred zosplatnením nie je aktuálnym stavom pohľadávky pred jej postúpením, a to aj s poukazom na prirastajúce príslušenstvo (úroky z omeškania), a preto výška dlhu, na ktorého zaplatenie bol žalovaný vyzvaný v súvislosti s vyhlásením mimoriadnej splatnosti, tak v čase pred postúpením pohľadávky ani nie je reálna (k postúpeniu došlo až rok po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru). Taktiež z týchto listín nevyplýva úmysel banky, že by táto listina mala byť zasielaná žalovanému práve aj v súvislosti so zamýšľaným postúpením pohľadávky, keď obsah tejto listiny tomu ani náznakom nenasvedčuje. Je pritom zrejmé, že účelom vyhotovenia týchto listín - výziev bolo jedine dodržanie postupu stanoveného § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pre to, aby sa pohľadávka mohla účinne stať splatnou ešte pred uplynutím dojednanej konečnej splatnosti. Súd bol toho názoru, že výzva v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách musí byť kvalifikovaná. Zákon síce nestanovuje žiadne osobitné obsahové náležitosti na túto výzvu, avšak z obsahu a zmyslu tohto ustanovenia nepochybne vyplýva, že nestačí akákoľvek výzva banky na zaplatenie, ale touto výzvou musí banka jednak vyzvať dlžníka na zaplatenie dlžnej sumy s uvedením lehoty 90 dní a upozorniť ho, že po márnom uplynutí tejto lehoty bude banka oprávnená postúpiť pohľadávku na iný, hoc aj nebankový subjekt bez súhlasu dlžníka. Písomnosti vyhotovované veriteľom a doručované dlžníkovi podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (teda v súvislosti s vyhlasovaním mimoriadnej splatnosti úveru) a písomnosti vyhotovované veriteľom a doručované dlžníkovi podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách (teda v súvislosti s osobitnými podmienkami postupovania pohľadávok) sa navzájom nenahrádzajú, ani nekonzumujú, keď účel každej z nich a aj z toho plynúci obsah každej z nich je odlišný. Absencia riadnej výzvy na úhradu dlžníkovi pred postúpením pohľadávky spôsobuje nenaplnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Nebola preto splnená zákonná podmienka na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorá sa vyžaduje v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Táto okolnosť bola dôvodom na zamietnutie žaloby, pretože žalobca sa nikdy platne nestal veriteľom postúpenej pohľadávky, a preto mu ani nesvedčí aktívna vecná legitimitácia pre uplatnenie takejto pohľadávky na súde. Súd tiež skúmal, či banka postupovala pri posudzovaní schopnosti žalovaného splácať úver s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. V konaní bolo zistené, že veriteľ poskytol žalovanému úver po tom, čo nahliadol do úverového registra, z ktorého vyplynulo, že žalovaný v tom čase žiadne úvery nemal. Na základe toho a tiež po zistení, že mesačný príjem žalovaného bol 380,- eur, t. j. o 151,- eur vyšší ako jeho mesačné výdavky na domácnosť (229,- eur), mu bol poskytnutý úver 1 000,- eur so splátkou 30,84 eur mesačne, nakoľko bolo veriteľom usúdené, že disponibilný zostatok 151,- eur mu umožňoval takúto mesačnú splátku hradiť. Veriteľovi na to, aby poskytol žalovanému

úver v sume 1 000,- eur, postačoval len údaj o výške mesačného príjmu a údaj o výške výdavkov na domácnosť žalovaného. Z ničoho pritom nevyplýva, že by veriteľ skúmal i stav žalovaného, teda či je ženatý, slobodný, príp. či je možné vziať do úvahy príjem manžela, vyživovacie povinnosti - ich výšku a počet, iné nutné pravidelné výdavky, okrem uvádzaných výdavkov na domácnosť, ktoré navyše ani neboli ničím verifikované, konkrétne podložené. Na základe údaju o výške mesačného príjmu žalovaného a výške výdavkov na domácnosť si veriteľ nemohol urobiť komplexný obraz o jeho celkovej finančnej či sociálnej situácii. Nahliadol síce do úverového registra, kde neboli údaje o iných úverových splátkach žalovaného, ale okrem toho si vystačil len s údajom o výške príjmu a výške nákladov na bývanie, na základe čoho dospel k záveru, že pokiaľ rozdiel príjmov a výdavkov na bývanie predstavuje 151,- eur mesačne, tak dlžník je schopný platiť splátku vo výške 30,84 eur mesačne. Len na základe čisto matematickej operácie, kedy je rozdiel (príjem - výdavok na bývanie) vyšší o 120,16 eur ako je stanovená výška splátky úveru, dospel k záveru o dostatočnej bonite dlžníka. Nezobral do úvahy prípadné iné okolnosti (iné pravidelné povinné výdavky, napr. výživné, ale vôbec ani stav žalovaného), ktoré mohli mať vplyv na schopnosť splácať úver. Súd dospel k záveru, že úver bol poskytnutý len na základe strohého údaja o výške mzdy a výške nákladov na bývanie, nezohľadniac komplexne ostatné aspekty, bez posúdenia ostatných nutných výdavkov a stavu dlžníka, spoliehajúc sa len na kladný matematický rozdiel príjem mínus výdavok na bývanie. Vychádzajúc z postupu banky tak suma 151,- eur mala pokryť nielen mesačnú splátku úveru (30,84 eur), ale aj všetky ostatné potreby dlžníka (okrem zohľadnených nákladov na bývanie). Súd bol názoru, že najmä u nízkopríjmových osôb by veriteľ mal dôsledne dbať na posúdenie schopnosti splácať úver a stanoviť objektívne možnosti dlžníka a tomu prispôbiť aj poskytovaný úverový produkt, ktorého splácanie bude aj reálne v možnostiach dlžníka. Zákon o spotrebiteľských úveroch kladie veriteľovi povinnosť postupovať s odbornou starostlivosťou a ide o povinnosť posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Veriteľ musí pritom posudzovať celkovú sociálno-ekonomickú situáciu spotrebiteľa, teda nielen jeho príjmy, ale aj výdavky. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti od frekvencie splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom / domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný / domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak aj stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (t. j. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrené deti). Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje. Pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej dodávateľovi posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať úver nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta. Skúmanie bonity zo strany banky bez overenia výšky čistého mesačného príjmu, výdavkov na živobytie, prípadných dlhov na poistení, daniach a podobne, nie je postačujúce pre splnenie povinnosti vyplývajúcej z ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Veriteľ na výzvu súdu poskytol dôkazy o tom, v akom rozsahu skúmal bonitu dlžníka, no súd takto zistené skutočnosti vyhodnotil tak, že veriteľ zjavne neskúmal bonitu žalovaného s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2019 Z. z., ale naopak, túto svoju povinnosť porušil, keď riadne neskúmal príjem a výdavky žalovaného, čím boli naplnené predpoklady hmotnoprávnej fikcie podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, t. j. že právny predchodca žalobcu nebol oprávnený vyžadovať od žalovaného jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách však môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy a po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Z uvedeného vyplýva, že nebol splnený ani druhý predpoklad na postúpenie pohľadávky banky. Citované ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách oprávňuje banku postúpiť na iný subjekt len peňažný záväzok, s ktorým je dlžník v omeškaní a nemôže postúpiť pohľadávku, ktorá ešte nebola splatná. Z uvedeného teda vyplýva, že právny predchodca žalobcu nemohol postúpiť žalobcovi tzv. „živý úver“. Pokiaľ teda právny predchodca žalobcu postúpil svoju pohľadávku na žalobcu, konal v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, a preto je zmluva o postúpení pohľadávky neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka a žalobca teda nie je v prejednávanej veci aktívne vecne legitimovaný. Podporným dôvodom na zamietnutie žaloby bola tiež skutočnosť, že zmluva o splátkovom úvere, z ktorej si žalobca uplatnil nárok, neobsahuje všetky náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Na základe tejto zmluvy právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver vo výške 1 000,- eur. Predmetnou zmluvou vznikol medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným právny vzťah zo zmluvy o spotrebiteľskom

úvere uzatvorenej podľa ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka v spojení so zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, nakoľko podľa § 52 a nasl. Obč. zák. je táto zmluva typovou spotrebiteľskou zmluvou. Zmluvou sa veriteľ v rámci predmetu svojej činnosti zaviazal poskytnúť žalovanému ako fyzickej osobe - nepodnikateľovi peňažné prostriedky a žalovaný sa tieto zaviazal splácať v pravidelných splátkach. Keď súd uzavrel, že predmetná zmluva je zmluvou spotrebiteľskou, preskúmal ju a zistil, že neobsahuje náležitosti predpísané zákonom podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z., nakoľko zmluva neobsahuje údaj o celkovej sume splatnej spotrebiteľom, ktorá má zo zmluvy ako povinná náležitosť vyplývať jednoznačne a nemá byť výsledkom žiadnych matematických operácií. V zmluve je uvedená celková čiastka spojená s úverom vo výške 1 785,12 eur, pričom ak si chce spotrebiteľ skúškou správnosti vypočítať, koľko vlastne celkovo na úvere zaplatí (súčynom počtu splátok a výšky splátky uvedenej v zmluve), potom dospeje k údaju 1 850,40 eur, pričom rozdiel predstavuje 65,28 eur. Zavádzajúca je aj skutočnosť, že počas trvania úverového vzťahu právny predchodca žalobcu z dôvodu ukončenia poistenia k úveru zvýšil úrokovú sadzbu o 0,50 %, t. j. na 18,50 %, pričom z tohto dôvodu došlo aj k zmene výšky splátky, a to na 29,07 eur, t. j. na nižšiu sumu splátky pri vyššej úrokovej sadzbe (pôvodne pri 18 % úrokovej sadzbe bola výška splátky 30,84 eur). Vzhľadom na uvedené sa z dôvodu absencie uvedených náležitostí považuje poskytnutý úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. za bezúročný a bez poplatkov, a preto bolo možné veriteľovi priznať len čistú nesplatenú istinu bez úrokov, poplatkov, po odčítaní žalovaným realizovaných platieb. Žalovaný čerpal úver vo výške 1 000,- eur, z ktorého uhradil celkovo sumu 1 325,32 eur, čím uhradil celú výšku čerpaných peňažných prostriedkov. Z uvedeného dôvodu žalovaný nemá voči veriteľovi záväzok. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, hoc úspešnej strane sporu, náhradu trov konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy konania nevznikli a žiadne si neuplatnil.

2. Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie obe strany sporu, t. j. žalobca aj žalovaný.

3. Žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Uviedol, že v konaní bolo podľa jeho názoru celkom nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky pôvodný veriteľ - právny predchodca žalobcu dodržal všetky podmienky, ktoré mu ukladá ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (žalovaný bol v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi najneskôr od 22.11.2017, kedy už došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti postupcom, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo až dňa 17.12.2018). Žalovaný bol tak v omeškaní viac ako 365 dní a zároveň žalobca v konaní tvrdil a aj tvrdí, že žalovaný bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iných výziev aj výzvou zo dňa 05.10.2017, výzvou zo dňa 23.11.2017 (označenou ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“) a výzvou zo dňa 12.09.2018, ktorou bol žalovaný upozornený, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy je postupca oprávnený postúpiť pohľadávku tretej osobe. Súd opomenul vziať do úvahy všetky dôkazy, ktoré žalobca predložil, a to výzvu zo dňa 12.09.2018, ktorou postupca upozornil žalovaného na výšku splatnej a nezaplátenej pohľadávky, ktorá ku dňu 12.09.2018 predstavovala sumu vo výške 500,57 eur. Žalovaný bol zároveň upozornený, že v prípade ak dlžnú sumu neuhradí, postupca je oprávnený postúpiť svoju pohľadávku tretej osobe. Výzva zo dňa 12.09.2018 bola súdu v čase vydania napadnutého rozhodnutia známa a súd sa s ňou mal a mohol riadne oboznámiť, avšak pri skúmaní skutkového stavu ju vôbec nevzal do úvahy, pričom taktiež ide o kvalifikovanú výzvu v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca sa nestotožňuje ani s právnym názorom súdu, podľa ktorého v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách je na splnenie predpokladov podľa tohto ustanovenia potrebné, aby bol dlžník v omeškaní so splnením postupovaného peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom táto lehota začína plynúť až po doručení písomnej výzvy banky. Takýto výklad z dikcie ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyplýva. Podľa žalobcu skutkové tvrdenia ohľadom doručenia vyššie uvedených výziev neboli protistranou popreté, a preto ich bolo v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením, že žalovaný bol postupcom riadne a opakovane vyzvaný na zaplatenie omeškaných splátok a v čase postúpenia pohľadávky bol žalovaný napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Na základe uvedeného žalobca zastáva názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Podľa žalobcu súd nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy ohľadne skúmania bonity žalovaného. Určité špekulácie súdu, že výpis z úverového registra je nedostatočný a dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný / domáci rozpočet, a to ako stranu príjmov, tak aj stranu výdavkov vždy ku konkrétnemu žiadateľovi o

úver, považuje žalobca za spôsob vybočujúci z medzí zákona. Žalobca v konaní tvrdil, že postupca bonitu žalovaného riadne skúmal, pričom toto tvrdenie bolo počas celého konania medzi stranami sporu nesporným. Podľa názoru žalobcu je zároveň napadnutý rozsudok v časti skúmania bonity prekvapivý a nepredvídateľný, kedy za nespornosti skutkových tvrdení podložených relevantnými dôkazmi súd bez akejkoľvek procesnej aktivity žalovaného tieto sám iniciatívne a tendenčne poprie a dospeje k svojvoľnému záveru o neskúmaní bonity postupcom. Súdne rozhodnutie v takom prípade neposkytuje stranám sporu právnu istotu a spravodlivé rozhodnutie ich sporu v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou, ale naopak v priamom rozpore so základnými princípmi CSP a prispieva k rozdeľovaniu už bez tak nejednotnej súdnej praxe v totožných veciach. V konaní nebolo sporným, že právny predchodca žalobcu vykonal skúmanie bonity žalovaného v registroch, v dôsledku čoho postupoval právny predchodca žalobcu v súlade so zákonom a s odbornou starostlivosťou preskúmal bonitu žalovaného. Na túto nespornú skutočnosť konajúci súd neprihliadol spôsobom, že si tieto nesporné skutkové tvrdenia osvojil a namiesto tohto zaujal nesprávny procesný postup v podobe rozporovania tvrdení žalobcu. Podľa žalobcu postupca postupoval pri poskytovaní úveru v prísnom súlade s ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, čo vyplýva z vykonaného dokazovania, na základe čoho súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ak dospel k záveru o opaku. Žalobca sa nestotožnil ani s názorom súdu, v zmysle ktorého zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy (súd zrejme omylom označil písm. g) predmetného ustanovenia, ktoré sa však vzťahuje na celkovú výšku a menu spotrebiteľského úveru), nakoľko obsahuje nesprávny údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Podľa žalobcu je v zmluve správne (v súlade so zákonom o spotrebiteľských úveroch) uvedený údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ titulom úveru zaplatiť. Pri výpočte celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ titulom úveru zaplatiť, je potrebné mať na zreteli, že poistenie schopnosti splácať úver, ako typ zabezpečenia záväzkov plynúcich zo zmluvy o úvere, je v tomto prípade fakultatívne, t. j. dobrovoľné - ide o možnosť, nie povinnosť spotrebiteľa dojednať takéto poistenie na účely poskytnutia úveru a z tohto dôvodu náklad vynaložený spotrebiteľom na takéto dobrovoľné poistenie nevstupuje do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom (nakoľko nejde o náklad, ktorý musel byť spotrebiteľom vynaložený, aby mu bol úver poskytnutý). Žalovaný sa v prejednávanej veci rozhodol, že využije aj možnosť uzatvoriť poistenie schopnosti splácať úver, avšak tento úver by mu bol za rovnakých podmienok poskytnutý aj v takom prípade, ak by takéto poistenie neuzavrel, a preto nebol žiadny zákonný dôvod na to, aby poistné, resp. prípadne iné poplatky spojené výlučne s poistením, a nie samotným úverom, vstupovali do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom. Nakoľko poistenie schopnosti splácať úver je v tomto prípade fakultatívne, takto koncipované poistenie potom nie je zahrnuté do výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Z uvedeného dôvodu súd podľa názoru žalobcu vec nesprávne právne posúdil a zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ak na účely stanovenia celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom vychádzal zo súčiny sumy vo výške 30,84 eur (mesačná splátka s poistením) a počtu splátok (60), nakoľko v takom prípade zahrnul v rozpore s § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom aj poistné, ktoré však v prejednávanej veci netvorilo celkové náklady žalovaného spojené s úverom, nakoľko bolo dobrovoľné a nebolo podmienkou postupcu na účely poskytnutia úveru. V súlade s uzavretou zmluvou a podmienkami poskytnutia úveru predstavujú celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom sumu vo výške 1 785,12 eur, teda sumu, ktorá je uvedená v zmluve o splátkovom úvere ako celkové náklady žalovaného spojené s úverom, a to na základe nasledovného výpočtu: výška splátky úveru bez poistného predstavuje sumu vo výške 29,80 eur (30,84 eur - 1,04 eur). V zmysle čl. 5.5.3. Obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a. s., pre poskytovanie úverov a povolených prečerpaní privátnym klientom a MIKRO podnikateľom, je posledná splátka tvorená zostatkom pohľadávky banky. Žalovaný tak pri riadnom a včasnom splácaní úveru v zmysle dojednaných splátok podľa zmluvy bol povinný uhradiť postupcovi titulom poskytnutého úveru sumu v celkovej výške 1 785,12 eur, nakoľko posledná splátka úveru bola v súlade s čl. 5.5.3. Obchodných podmienok vo výške 26,92 eur (59 x 29,80 eur + 26,92 eur = 1 785,12 eur). Na základe uvedeného má žalobca za to, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ak uzavrel, že v zmluve neboli uvedené celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom správne, nakoľko do výpočtu týchto nákladov započítal v rozpore s príslušnými ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch aj dobrovoľne uzatvorené poistenie a nezohľadnil výšku poslednej splátky, ktorá bola tvorená zostatkom pohľadávky. Prihliadnuc k obsahu zmluvy o splátkovom úvere č. 5035930649 zo dňa 02.12.2012 žalobca zastáva názor, že uvedená zmluva spĺňa všetky náležitosti uvádzané v ustanovení § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Spotrebiteľ

(žalovaný) bol v zmysle požiadavky zákona o spotrebiteľských úveroch zrozumiteľne informovaný o celkovej čiastke spojenej s úverom, pričom tento údaj bol postupcom uvedený v súlade so zákonom. Ak by sa aj súd nestotožnil so skutočnosťou, že posledná splátka úveru mala byť vo výške zostatku pohľadávky, potom je zrejmé, že úver mal byť splatený formou 60 splátok vo výške 29,80 eur (mesačná splátka úveru bez poistenia), a teda celková čiastka spojená s úverom by predstavovala sumu vo výške 1 788,- eur (29,80 x 60 = 1 788,- eur). Postupca uviedol v zmluve celkové náklady spotrebiteľa vo výške 1 785,12 eur a išlo by teda o absolútne zanedbateľný rozdiel (2,88 eur), ktorý je navyše v zmluve uvedený v prospech žalovaného, keďže postupca by v skutočnosti uviedol vyššie celkové náklady spojené s úverom, než by spotrebiteľ bol povinný zaplatiť. Žalovaný preto nemohol byť v žiadnom prípade postupcom uvedený do omylu v otázke výšky svojich záväzkov zo zmluvy a súd svojím rozhodnutím neprimerane prísne sankcionuje veriteľa za situácie, kedy zmluva spĺňa náležitosti vyžadované zákonom. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie, resp. ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalovaný v odvolaní uviedol, že v minulosti bol vo väzbe, a preto nevedel uhradiť splátku 30,- eur veriteľovi. Uviedol, že je ochotný „to“ naďalej splácať po 30,- eur.

5. Žalobca k odvolaniu žalovaného uviedol, že trvá na svojom odvolaní.

6. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť a odvolanie žalovaného odmietnuť podľa § 386 písm. b) CSP ako podané neoprávnenou osobou.

7. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na tom právnom názore, že žalobca nie je v spore vecne aktívne legitimovaný z dôvodu, že nebol dodržaný postup podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, keď nebola naplnená podmienka doručenia písomnej výzvy banky dlžníkovi na zaplatenie dlhu pred postúpením pohľadávky tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách, čím nebola splnená zákonná podmienka na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. Okrem toho veriteľ neskúmal bonitu žalovaného s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2019 Z. z., čím boli naplnené predpoklady hmotnoprávnej fikcie podľa § 11 ods. 2 zákona, t. j. že právny predchodca žalobcu nebol oprávnený vyžadovať od žalovaného jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách však môže byť iba splatná pohľadávka, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy a po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. V dôsledku postupu banky v rozpore s odbornou starostlivosťou pri skúmaní bonity žalovaného nemohla banka účinne zosplatiť úver a postupovala „živý úver“, čo je v rozpore s citovaným ustanovením zákona o bankách. Dôvodom na zamietnutie žaloby bola tiež skutočnosť, že zmluva o splátkovom úvere, z ktorej si žalobca uplatnil nárok, neobsahuje údaj o celkovej sume splatnej spotrebiteľom, v dôsledku čoho sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov a žalovaný už uhradil žalobcovi sumu presahujúcu istinu.

8. Žalobca vo svojom odvolaní uplatnil odvolacie dôvody spočívajúce v tom, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP). Predovšetkým namietal, že pred postúpením pohľadávky pôvodný veriteľ dodržal všetky podmienky, ktoré mu ukladá ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Výzvou zo dňa 12.09.2018 bol žalovaný upozornený, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy je postupca oprávnený postúpiť pohľadávku tretej osobe, no súd opomenul vziať do úvahy tento dôkaz. Žalobca sa nestotožnil s právnym názorom súdu, podľa ktorého v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách je na splnenie predpokladov podľa tohto ustanovenia potrebné, aby bol dlžník v omeškaní so splnením postupovaného peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom táto lehota začína plynúť až po doručení písomnej výzvy banky. Namietal tiež, že jeho skutkové tvrdenia ohľadom doručenia výziev banky neboli protistranou popreté, a preto ich bolo v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením, že žalovaný bol postupcom riadne

a opakovane vyzvaný na zaplataenie omeškaných splátok a v čase postúpenia pohľadávky bol žalovaný napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Ďalej namietal nesprávne vyhodnotenie predložených dôkazov ohľadne skúmania bonity žalovaného a nestotožnil sa ani s názorom súdu, v zmysle ktorého zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Podľa žalobcu je v zmluve správne uvedený údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ titulom úveru zaplatiť, keď náklad vynaložený spotrebiteľom na poistenie nevstupuje do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom a posledná splátka úveru bola v súlade s čl. 5.5.3. Obchodných podmienok vo výške 26,92 eur.

9. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

10. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

11. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

12. Súd prvej inštancie zamietol žalobu z viacerých dôvodov. V prvom rade sa zaoberal vecnou aktívnou legitímáciou žalobcu, t. j. tým, či žalobcovi z hmotného práva svedčí uplatnené právo.

13. Súd skúma vecnú legitímáciu, či už aktívnu, alebo pasívnu, vždy aj bez návrhu, t. j. z úradnej povinnosti, teda aj vtedy, ak ju strana sporu nenamieta. Uvedený záver vyplýva z viacerých rozhodnutí súdov, okrem iného aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 205/2009 z 29.06.2010 a ide tak o ustálenú súdnu prax. Podľa citovaného rozhodnutia sa aktívnou vecnou legitímáciou rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania.

14. Žalobca si uplatňoval nárok na zaplataenie nesplatennej časti úveru a jeho príslušenstva, ktorý žalovanému poskytla banka. Svoju aktívnu legitímáciu odvodzoval zo zmluvy o postúpení pohľadávky banky voči žalovanému. Zmluva o postúpení pohľadávky bola uzatvorená dňa 17.12.2018. Vzhľadom k tomu, že uplatnený nárok má svoj základ v zmluve o spotrebiteľskom úvere poskytnutom bankou, vyžaduje sa pre platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok okrem iného aj splnenie špeciálnych podmienok stanovených ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že podmienky stanovené uvedeným zákonným ustanovením splnené neboli, a preto je zmluva o postúpení pohľadávok neplatná, v dôsledku čoho žalobca nie je v spore vecne aktívne legitímovaný.

15. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. Zo skutkového stavu tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, nemožno

dospieť k záveru, že žalobca by nebol vecne aktívne legitimovaný a pre tento záver by bolo potrebné zopakovať, resp. doplniť dokazovanie. Odvolací súd však taký postup nepovažoval za potrebný, a to z dôvodu rešpektovania základných princípov sporového konania, konkrétne vyjadrených predovšetkým v článku 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb. Odvolací súd takto postupoval z dôvodu, že žaloba žalobcu bola okrem nedostatku vecnej aktívnej legitimácie zamietnutá aj preto, že súd prvej inštancie považoval úver poskytnutý bankou žalovanému za bezúročný a bez poplatkov, t. j. veriteľ mal nárok iba na vrátenie istiny, a preto všetky platby žalovaného je potrebné započítať na istinu úveru a keďže žalovaný uhradil sumu presahujúcu istinu, žalobca nemá nárok na žiadne ďalšie platby. S týmto záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd plne stotožňuje, považuje ho za správny a v dôsledku neho považuje za vecne správny aj napadnutý rozsudok, ktorý z tohto dôvodu potvrdil.

16. Banka poskytla žalovanému na základe zmluvy o splátkovom úvere úver vo výške 1 000,- eur. Uvedená zmluva bola zmluvou o spotrebiteľskom úvere a poskytnutý úver bol úverom spotrebiteľským podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, čo napokon nebolo ani sporné a takéto právne posúdenie nenamietal ani žalobca v odvolaní.

17. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva neobsahuje celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, ktorá má zo zmluvy ako povinná náležitosť vyplývať jednoznačne a nemá byť výsledkom žiadnych matematických operácií. V zmluve je uvedená celková čiastka spojená s úverom vo výške 1 785,12 eur, pričom súčin počtu splátok a výšky splátky uvedenej v zmluve predstavuje sumu 1 850,40 eur a rozdiel predstavuje 65,28 eur. Z dôvodu absencie uvedenej náležitosti (náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) je poskytnutý úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. bezúročný a bez poplatkov, a preto bolo možné veriteľovi priznať len čistú nesplatenú istinu bez úrokov, poplatkov, po odčítaní žalovaným realizovaných platieb. Žalovaný čerpal úver vo výške 1 000,- eur, z ktorého uhradil celkovo sumu 1 325,32 eur, čím uhradil celú výšku čerpaných peňažných prostriedkov. Z uvedeného dôvodu žalovaný nemá voči veriteľovi záväzok. S týmto záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd plne stotožňuje a vo vzťahu k nemu považuje odvolacie námietky žalobcu za nedôvodné.

18. Údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ titulom úveru zaplatiť, bol v zmluve jednoznačne nesprávny. Súčin počtu splátok a výšky splátky jednoznačne nedáva vo výsledku sumu uvedenú v zmluve ako celkovú čiastku, ktorú bol spotrebiteľ povinný zaplatiť, a to ani v prípade, že by výška splátky bola znížená o sumu poistného 1,04 eur v dôsledku, že by tento náklad nevstupoval pre dobrovoľnosť poistenia do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom. Ako aj uviedol žalobca v podanom odvolaní, výška splátky úveru bez poistného predstavuje sumu vo výške 29,80 eur. V takom prípade by celková čiastka, ktorú bol žalovaný povinný zaplatiť, predstavovala sumu 1 788,- eur a nie v zmluve uvedenú sumu 1 785,12 eur. Ani v prípade odpočítania poistného zo sumy splátky nezodpovedá súčin výšky splátky a počtu splátok sume, ktorá bola v zmluve uvedená ako celková čiastka spojená s úverom.

19. Žalobca ďalej argumentoval tým, že v zmysle čl. 5.5.3. Obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a. s., pre poskytovanie úverov a povolených prečerpaní privátnym klientom a MIKRO podnikateľom (ďalej len „obchodné podmienky“), je posledná splátka tvorená zostatkom pohľadávky banky. Žalovaný tak pri riadnom a včasnom splácaní úveru v zmysle dojednaných splátok podľa zmluvy bol povinný uhradiť sumu v celkovej výške 1 785,12 eur, nakoľko posledná splátka úveru bola v súlade s čl. 5.5.3. Obchodných podmienok vo výške 26,92 eur.

20. Z predložených listinných dôkazov však vyplýva iba žalobcom uvádzané znenie čl. 5.5.3. obchodných podmienok, no bez toho, aby z tohto, alebo iného ustanovenia zmluvy vyplývala konkrétna výška poslednej splátky úveru, ktorej výška by bola odlišná od predchádzajúcich splátok. Zo žiadneho ustanovenia zmluvy nevyplýva, že posledná splátka mala byť vo výške 26,92 eur. Z tohto hľadiska tak súd prvej inštancie nedospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Spotrebiteľ (žalovaný) jednoznačne nebol zrozumiteľne informovaný v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch o celkovej čiastke spojenej s úverom a ani bankou nebol tento údaj uvedený v súlade so zákonom.

21. Žalobca napokon dôvodil, že ak by sa aj odvolací súd nestotožnil so skutočnosťou, že posledná splátka úveru mala byť vo výške zostatku pohľadávky (zrejme vedomý si toho, že konkrétna výška poslednej splátky zo zmluvnej dokumentácie nevyplýva), potom je podľa neho zrejmé, že úver mal byť splatený formou 60 splátok vo výške 29,80 eur (mesačná splátka úveru bez poistenia) a teda celková čiastka spojená s úverom by predstavovala sumu vo výške 1 788,- eur (29,80 x 60 = 1 788,- eur), pričom postupca uviedol v zmluve celkové náklady spotrebiteľa vo výške 1 785,12 eur a išlo by teda o absolútne zanedbateľný rozdiel (2,88 eur), ktorý je navyše v zmluve uvedený v prospech žalovaného. Žalovaný preto nemohol byť v žiadnom prípade postupcom uvedený do omylu v otázke výšky svojich záväzkov zo zmluvy a súd svojím rozhodnutím neprimerane prísne sankcionuje veriteľa za situácie, kedy zmluva spĺňa náležitosti vyžadované zákonom.

22. Ani s touto odvolacou námietkou sa nemožno stotožniť. Celková čiastka spojená s úverom, ktorú mal spotrebiteľ uhradiť, bola v zmluve uvedená jednoznačne nesprávne. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžadoval jej uvedenie pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru bez ďalšieho, t. j. bez toho, či by bola alebo nebola uvedená v prospech alebo v neprospech spotrebiteľa, alebo či rozdiel celkovej čiastky uvedenej v zmluve oproti čiastke skutočnej je len nepatrný vo výške niekoľkých centov, prípadne eur, alebo či je niekoľko desiatok, prípadne stoviek eur. Banka jednoducho nepostupovala dôsledne, nespĺnila si svoju povinnosť uviesť skutočnú výšku celkovej čiastky, ktorú bol spotrebiteľ povinný zaplatiť, a preto nastúpila sankcia v podobe, že veriteľ nemá nárok na žiaden úrok, ani poplatok, ale len na vrátenie istiny. Ak teda žalovaný uhradil viac, než bola istina úveru, nemá z uvedenej zmluvy voči veriteľovi žiaden záväzok.

23. K námietke nepatrného rozdielu skutočnej celkovej čiastky a v zmluve uvedenej celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, ako aj k námietke príliš prísneho posudzovania takéhoto rozdielu zo strany súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva, že občianskoprávne kolégium Krajského súdu v Trenčíne sa na svojom zasadnutí dňa 05.04.2022 zhodlo, že chybné uvedenie údajov o celkovej čiastke v zmluve o spotrebiteľskom úvere, bez ohľadu na sumu chyby alebo skutočnosť, že chybný údaj nie je v neprospech spotrebiteľa, je dôvodom na záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

24. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

25. Vo vzťahu k posúdeniu náležitostí zmluvy o splátkovom úvere zo strany súdu prvej inštancie považuje odvolací súd za potrebné pre úplnosť uviesť, že súd prvej inštancie síce správne pomenoval nedostatok náležitosti v zmluve spočívajúcej v celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, no nesprávne uviedol, že sa jedná o náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom správne ide o náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch. Uvedený nedostatok však nemožno považovať za nesprávne právne posúdenie veci, ale len za chybu v písaní, keďže zo slovného vyhodnotenia konkrétne absentujúcej náležitosti je zrejmé, že sa jedná o náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedenú v § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré bolo súdom prvej inštancie zároveň tiež uvádzané v ods. 21. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v dôsledku čoho tiež nebol dôvodný postup odvolacieho súdu podľa § 382 CSP. Napokon aj samotný žalobca považoval zámenu zákonného označenia absentujúcej náležitosti (rozdiel v písmene) len za omyl.

26. Pokiaľ sa súd prvej inštancie v prvom rade zaoberal vecnou aktívnou legitímáciou žalobcu a vyhodnotil, že žalobca nebol vo veci vecne aktívne legitímovaný v dôsledku neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok pre nesplnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, a to v nadväznosti na nesplnenie si povinnosti banky vyzvať žalovaného na úhradu dlhu kvalifikovaným spôsobom, ako aj z dôvodu, že pohľadávka banky nebola v celosti splatnou a banka postupovala tzv. živý úver, keďže pri skúmaní bonity žalovaného nepostupovala s odbornou starostlivosťou, a preto nemohla úver účinne vyhlásiť za predčasne splatný, tak tieto závery sú nesprávne. Pokiaľ súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že úver je bezúročný a bez poplatkov a žalovaný uhradil viac, než bol povinný a nemá voči veriteľovi žiaden záväzok, mal súd prvej inštancie z hľadiska existencie vecnej aktívnej legitímácie žalobcu v prvom rade skúmať, kedy došlo k úhrade istiny a pokiaľ k jej úhrade došlo pred postúpením pohľadávky, nemohla banka postúpiť neexistujúcu pohľadávku, a preto by bola zmluva o postúpení pohľadávok neplatná a žalobca by nebol vecne aktívne legitímovaný. Pokiaľ by k úhrade celej istiny došlo pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru, platilo by rovnako vyššie uvedené o neexistencii postupovanej pohľadávky a tým aj o neexistencii vecnej aktívnej legitímácii

žalobcu, navyše by bolo aj neúčinné vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru. Okolnosť, že úver je bezúročný a bez poplatkov, má vplyv aj na konečnú splatnosť úveru, ktorá tak potom nemohla byť dňa 20.12.2017, ale skôr vzhľadom na nižšiu sumu, ktorú mal žalovaný splatiť (iba istinu). Pohľadávka mala byť postúpená zmluvou zo dňa 17.12.2018 a konečná splatnosť úveru podľa zmluvy o splátkovom úvere bola 20.12.2017. Aj bez prihliadnutia na možnú skoršiu splatnosť úveru v dôsledku jeho bezúročnosti a bezpoplatkovosti tak bolo zjavne zbytočné zaoberať sa tým, či banka postupovala pri skúmaní bonity klienta s odbornou starostlivosťou z toho hľadiska, že v prípade negatívnej odpovede na túto otázku by nemohla vyhlásiť úver za predčasne splatný, čo by malo vplyv na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže by banka postupovala živý úver, a to preto, že pohľadávka mala byť postupovaná až po dohodnutom termíne konečnej splatnosti, čiže banka by za splnenia iných podmienok nepostupovala živý úver. No a napokon z hľadiska hodnotenia výziev a ich náležitostí ako podmienok na platné postúpenie pohľadávky banky v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách súd prvej inštancie vôbec nevyhodnotil, k akým skutkovým zisteniam dospel z vykonaného dôkazu - výzvy banky zo dňa 12.09.2018. Na to, aby súd prvej inštancie mohol dospieť k nepochybnému záveru o neexistencii vecnej aktívnej legitímácie žalobcu, musel by sa zaoberať vyššie uvedenými skutočnosťami. Keďže v napadnutom rozsudku absentujú skutkové zistenia ohľadne času úhrady istiny žalovaným, ohľadne splatnosti pohľadávky banky v nadväznosti na záver o bezúročnosti a bepoplatkovosti úveru a hodnotenie výzvy zo dňa 12.09.2018, musel by odvolací súd na nepochybné vyhodnotenie existencie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu doplniť, resp. zopakovať dokazovanie. Hoc je skúmanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu povinnosťou súdu a malo by byť prvoradé, odvolací súd dokazovanie v naznačenom smere nedoplnil a neopakoval, pretože žalovaný nemá žiaden záväzok z uvedenej zmluvy o splátkovom úvere z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a zamietajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktoré bolo založené aj na tomto závere, je vecne správne a akékoľvek dokazovanie odvolacieho súdu zamerané len na skúmanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu by bolo nevhodné, zbytočne predlžujúce konanie a zaťažujúce strany sporu a nemohlo by viesť k inému záveru, než je ten, že žalovaný nemá žiaden záväzok z citovanej zmluvy o spotrebiteľskom úvere a nie je na jej základe povinný už nič platiť. Z týchto dôvodov odvolací súd preto nevyhodnotil ani všetky odvolacie námietky žalobcu vo vzťahu k posúdeniu vecnej aktívnej legitímácie súdom prvej inštancie, keďže by to bolo zjavne nevhodné a neúčelné. Pokiaľ bola žaloba zamietnutá z viacerých dôvodov, z ktorých je čo i len jeden správny a z tohto dôvodu je napadnuté rozhodnutie vecne správne, nepovažuje odvolací súd za potrebné, hospodárne a súladné so základnými princípmi civilného sporového konania zaoberať sa ostatnými dôvodmi a k nim uplatnenými odvolacími námietkami. Zvlášť to platí v prípade, keď by bolo z hľadiska týchto dôvodov a námietok (a iba týchto dôvodov a námietok, nie z hľadiska dôvodov, pre ktoré je napádané rozhodnutie potvrdzované) potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, čo by tiež za danej situácie bolo v rozpore so zmyslom, účelom a princípmi sporového konania, a to aj z hľadiska jeho dĺžky.

27. Pokiaľ ide o odvolanie žalovaného, dospel odvolací súd k záveru, že toto bolo podané neoprávnenou osobou, a preto ho podľa § 386 písm. b) CSP odmietol. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol, čo znamená, že žalovaný nie je povinný žalobcovi uhradiť pohľadávku, ktorej zaplata sa žalobca v tomto konaní domáhal. Napadnutý rozsudok je teda rozhodnutím vydaným v prospech žalovaného.

28. Odvolanie môže podľa § 359 CSP podať iba strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Strana, v prospech ktorej bolo rozhodnutie vydané, nie je oprávnená proti nemu podať odvolanie, a preto je potrebné takéto odvolanie odmietnuť tak, ako učinil aj odvolací súd výrokom II. tohto rozsudku.

29. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1 CSP. Ani jedna zo strán sporu nemala v odvolacom konaní úspech, keď odvolanie žalobcu bolo posúdené ako nedôvodné a odvolanie žalovaného bolo odmietnuté. Z týchto dôvodov odvolací súd žiadnej zo strán sporu nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).